

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra EN UNG DAMES HISTORIE

Citation: Juel-Hansen, Erna: "En ung Dames Historie", i Juel-Hansen, Erna: *En ung Dames Historie*, udg. af Lars Petersen , 1888, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh01val-shoot-idm139742594545392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En ung Dames Historie

i Stuen, fik Lysene i den gammeldags Kirkekroner i Loftet til at flimre og pusede Gardinerne op som Balloner. Der stod hun og så' ud i den tågede Novemberaftens tidlige Mørke, mens hun utålmodig trommede med Fingrene i Vinduskarmen.

Så kom han.

„Nå, endelig!“ sagde hun og vendte sig, „tag dig en Cigar — — Papas allerbedste ligger dér i Skabet — til venstre — du véd nok.“

Han søgte sig én ud, tændte og stillede sig med Ryggen op mod en Reol, stak Hænderne i Lommerne og sendte Cigarrøgen i Ringe op mod Loftet. Hun sagde ingen Ting, men så' på ham.

Det var svært, så han var kommen til at se godt ud, siden han havde været udenlands — der var kommet sådant noget — noget mandvoxent over ham. Det Ord havde hun snappet op et Sted og syntes, det passede så godt på ham nu. Han havde ikke været stort andet end en Dreng i hendes Øjne, da han rejste — hun sammenlignede ham uvilkårlig med de unge Herrer, hun havde danset med på sit første Bal hos Dahls, og fandt dem fløse.

„Nå, hvad vil du så?“ sagde han trægt, idet han strakte Benene langt fra sig og trak lidt i Benklæderne, der strammede over Knæet.

Hun vendte sig uvillig bort. Uf, hvor han så'

tvær ud nu igjen — — „Å, ingen Ting!“ hun slog med Nakken.

„Det var s'gu noget lidt at gjøre mig Ulejlighed for — — nu havde jeg fået den gamle der inde så godt på Gled. De er Fandens grinagtige, de gamle Stivben, når de får lidt i Panden — — gjør dig nu ikke kostbar — ud med Sproget, Mag!“

„Hvorfor er du så ækel tvær i Aften?“ hun kom hen til ham.

„Synes du måske, dette her er morsomt?“

„Nej — — men — — å, kom nu og sæt dig ned, og vær rar — — jeg vil tale ordentlig med dig. Men jeg kan ikke, når du står dér og ser ud, som om du var af Træ — —“

Han lo. „Nå, lad gå da,“ sagde han godmodig og satte sig magelig til rette i den gammel-dags Sofa. Hun sad på den runde Armpølse tæt ved ham og tegnede med Spidsen af den ene Sko Figurerne efter i Gulvtæppets Mønster, mens hun talte.

Det var fælt at få begyndt, når han var sådan, og slet ikke vilde hjælpe lidt til — men der var intet andet for. Hun måtte skynde sig, Mama kunde savne hende, hvad Øjeblik det skulde være og så — — hun hentede lidt efter Vejret og sagde hurtig, stødvis: